

Ma délután 2-kor meghalt Péter. Bennem most béke, érthetetlen öröm és szeretet van. Ezt utoljára édesanyám halálakor éreztem könnyeim között, érezve, hogy ő jó helyen van, hazatért. Mindent elengedtem Péternek, megbocsátottam, nem is éreztem, hogy volt amit meg kellett bocsátanom. Gondolatban kértem, hogy ő is bocsásson meg és az Úr is, az azóta, sérüléseimet távolról szemlélve meglátva, rengeteg láthatatlan bűnömet melyeket a kapcsolatunk ellen és ellene elkövettem. Emberi szemmel nézve áldozat lehettem, de az Úr tekintete világos, metsző, és tiszta és ezzel a tekintettel az évek során megláthattam a rengeteg mulasztást és szeretetlenséget. Bevillan a válóperi tárgyalás is, amikor a bírónő, a végzést ünnepélyesen felolvasva nevetőgörcsöt kapott, amit szégyenében hiába próbált elfojtani. Nyilván fáradt volt már és neki volt a legkínosabb. Ez volt az utolsó közös aktusa, lezárása a tizenhét éves, rengeteg örömmel és szenvedéssel, különélésekkel zsúfolt házasságunknak. Békében váltunk el, én Jézus meghatározó segítségével, egy látomás hatására békességre jutva. Nyilván megtépázott idegrendszerem megsegítésére kaptam Tőle ezt az ajándékot, ami mély békét és erőt öntött belém, bizalmat a további, magányos életemre.

A lányunk gyásza az övé, élesen különválnak az enyémtől, nincs átjárás. Ő egy apát veszített el, míg én lehetőséget a további kommunikációra és valahogy megnyerem a fiatalságunk belső elfogadását, amivel eddig nem tudtam elutasítás nélkül, ítékezés nélkül szembenézni. Valami kisimult és végleg enyém lett a múltamból és szeretettel tudom elfogadni akkori énemet és övele is egy mély szeretet kapcsolatot érzek ami örökre megmaradhat és túl van múlton, életem és halálon. És már nem érdekel a többi nőnek ugyanez a joga, lehetősége. Külön szájakon mennek az égbe a gondolatok, érzelmek és a házasság, férfi-nő viszony csak itt a földön van sok kint, zavart, gyűlöletet és felfordulást keltve a szeretet árama ellen. Ettől érzem most szabadnak magam magányomban, mindenkire magára hagyva az emlékeit. Nyilván az itt maradónak, főleg a gyerekeknek még harcolniuk kell a kusza családi kapcsolatok szövevényében, amelyek Péter sikertelen erőfeszítései ellenére sem állnak össze valami családdá. Ez is az ő öröksége, melynek okaival szembe kell ott néznie, de érzem, hogy Jézus tekintetében ez meg is történt úgy, ahogy emberi mértékkel, latolgtatással mi fel nem foghatjuk. Az emberi lelket, a miérteket és mulasztásokat csak Ő ismeri és az ítélet joga is egyedül az Övé.

Tovább kell élni, szívemben rehabilitálva közös emlékeket a sötétedő világ külső történései között, a belső harcokat vívva a gyűlölet, viszályok ellen magunkban, őérte is már, feladatként, amit Onnan ránk testál. Valahogy fontos, elsimuló állomás ez most az öregség felé, tisztítva és befogadni a múltat Isten irgalmas tekintetében. Egyszer mind megérkezünk...Péter csak előre ment...a hetvenes, nyolcvanas évek lobogása, érzelmi és társadalmi viharainak emléke itt a földön az ő emlékével még bennünk él, míg egyszer velünk együtt végleg kihuny, hogy az utókornak teljes valóságában dekódolhatatlanul írásaiban és írásainkban emlékül itt lappangjon...